

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2310	Κυριακὴ Η' Ματθαίου (Ματθ. 14,14-22) 2 Αὐγούστου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Μὲ τὸ Χριστό, ἀκόμα καὶ στὴν ἔρημο!

«Καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦσαν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις» (Ματθ. 14,20)

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ἀγαπητοί μου, νὰ πῶ λίγα ἀπλὰ λόγια γιὰ πνευματικὴ ὠφέλεια.

ΠΑίρνω ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 14,14-22), ποῦ ὁμιλεῖ σήμερα γιὰ μία **ἔρημο** (ἔ.ἀ. 14,15).

Ἡ πατρίδα μας, χώρα μικρὴ, δὲν ἔχει ἔρημο· ἄλλες χώρες, μεγάλες, ἔχουν καὶ ἐρήμους. Σ' ἐμᾶς, ὅταν μετὰ τὸ 1922 οἱ πατέρες καὶ συγγενεῖς μας ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία, διηγοῦντο τί ὑπέφεραν στὴν **Ἄλμυρὰ ἔρημο** ἀπὸ τὴ δίψα, πόσο δύσκολο εἶνε νὰ ζῆ κανεὶς στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν σπίτια, εὐκολίες, νερὸ νὰ πιῆ κανεὶς. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι· μόνο τσακάλια, ἄγρια θηρία.

Γιὰ μία τέτοια **ἔρημο** ὁμιλεῖ τὸ εὐαγγέλιο, ἡ ὁποία ὑπάρχει καὶ σήμερα στὴν Ἁγία Γῆ, πέρα ἀπὸ τὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος. **Ἐκεῖ βρέθηκε ὁ Κύριος** ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Περίεργο. Ὁ Χριστός, ποῦ ἦταν κοινωνικὸς καὶ βρισκόταν συνήθως κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους, **πῶς τώρα βρίσκεται στὴν ἔρημο;** Κάθε λεπτομέρεια τοῦ Εὐαγγελίου ἔχει νόημα.

• **Ἡ ἔρημος εἶνε διδασκαλεῖο φιλοσόφων ψυχῶν,** σχολεῖο ποῦ ἐκτρέφει ἥρωες. Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς πῆγαινε γιὰ **προσευχή**. Στὶς πολυάνθρωπες πολιτείες ὑπάρχουν θόρυβοι, κρότοι, ἀνησυχία, ἀμαρτία· ἐκεῖ δύσκολα σκέπτεται κανεὶς τὸ Θεό. Σὲ μέρη ἐρημικά, στὴ σιγαλιὰ ὅπου δὲν ἀκούγεται οὔτε ψίθυρος, τὸν λατρεύεις καλύτερα. Εἶνε **ἀνάγκη τῆς ψυχῆς**, ἡ ὁποία εἶνε κοινωνικὴ μὰ θέλει καὶ τὴν ἡσυχία.

• **Ἡ ἔρημος εἶνε καταφύγιο κάθε θλιβομένου.** Πόσοι, γυναῖκες καὶ ἄντρες, δὲν εἶπαν· Προτιμότερο νὰ ἦμουν σὲ μιὰ σπηλιὰ μὲ τὰ θηρία παρὰ σ' ἓνα σπίτι - κλουβὶ θηριοτροφείου, κι ἂς ἔχω ὅλες τὶς ἀνάσεις! **Τὰ φοβερώτερα θηρία,** ἀδελφοί μου, δὲν κατοικοῦν σὲ ἐρήμους, **κατοικοῦν στὶς πολιτείες.** Τρέμουν ἐκεῖ οἱ γονεῖς γιὰ τὰ κορίτσια τους, μήπως κινδυνεύ-

σουν ἀπὸ κάποιον δράκο, κάποιον τέρας ποῦ ἐξεπαίδευσε ὁ ἔκφυλος κινηματογράφος.

• **Ἡ ἔρημος εἶνε καταφύγιο κάθε διωκομένου.** Καὶ ὁ Χριστὸς προτιμοῦσε νὰ εἶνε ἐκεῖ παρὰ στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ἔτριζαν τὰ δόντια κατὰ τοῦ Ἀθῶου.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Κύριος ἦταν στὴν ἔρημο, ὁ κόσμος τὸν ἀναζητοῦσε. Μικροὶ - μεγάλοι ρωτοῦσαν· Ποῦ εἶνε ὁ Δάσκαλος, ὁ Πατέρας, ὁ Γατρός μας; Ἐπὶ τέλους **τὸν ἀνακάλυψαν.** Καὶ τότε ἄφησαν κάθε δουλειὰ, ἄδειασαν σπίτια καὶ μαγαζιά, βγῆκαν ὅλοι ἔξω, βάδισαν χιλιόμετρα μὲς' στὸν ἥλιο τῆς Παλαιστίνης, καὶ **τὸν συνάντησαν** ἐκεῖ στὴν ἔρημο. Τί **ἀγία συνάντησι!**

Ὁ Χριστὸς ἄπλωσε τὰ ἄχραντα χέρια του πάνω στοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς θεράπευσε· τυφλοὶ εἶδαν τὸ φῶς τους, κουφοὶ ἄκουσαν, γλώσσες κωφαλάων λύθηκαν, μίλησαν, λάλησαν καὶ ὕμνησαν τὸ Θεό. Τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν κοντὰ στὸν Ἰησοῦ ὅπως τὸ μελίσι στὸν ἀνθό. Ὅλοι **«ξεχάστηκαν»**, γιὰ ἓνα μόνο νοιάζονταν· **νὰ 'νε μαζί του,** κι ἂς ἦταν καὶ στὴν ἔρημο!

Καθὼς τοὺς μιλοῦσε, οἱ ὥρες περνοῦσαν. Ἔγινε μεσημέρι, ἔφτασε ἀπόγευμα, πλησίαζε νὰ βασιλέψη ὁ ἥλιος, μὰ **κανένας δὲν κουνήθηκε**· οὔτε ἓνα μικρὸ δὲν ἔκλαψε, οὔτε ἓνας γέρος δὲν δυσανασχέτησε. Ὅλοι εἶχαν τὰ βλέμματα καρφωμένα πάνω του.

Οἱ μαθηταὶ βλέποντας νὰ νυχτώνη τολμοῦν καὶ λένε· –Δάσκαλε, βραδιάζει· ὁ τόπος εἶνε ἔρημος, οἱ ἄνθρωποι πεινασμένοι καὶ κουρασμένοι· ἄφησέ τους νὰ φύγουν, νὰ πάνε στὰ χωριά νὰ ψωνίσουν κάτι νὰ φᾶνε. Ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ· –Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ πάνε πουθενά· **δῶστε τοὺς ἐσεῖς νὰ φᾶνε.** Οἱ μαθηταὶ ἀποροῦν· –Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν ἔχουμε παρὰ μόνο 5 κρίθινα ψωμιὰ καὶ 2 ψάρια. Ποῦ νὰ φτάσουν αὐτὰ γιὰ τόσο κόσμο; δὲν θὰ πάρη καθένας τους οὔτε ἓνα ψίχουλο. Καὶ τότε ὁ Χριστὸς

τούς λέει· «Φέρτε τα ἔδω σ' ἐμένα. Κι ἀφοῦ εἶπε στὸν κόσμον νὰ ξαπλώσουν στὰ χορτάρια, παίρνει τὰ 5 ψωμιά καὶ τὰ 2 ψάρια, ὑψώνει τὰ μάτια στὸν οὐρανό, τὰ εὐλογεῖ, κι ἀρχίζει νὰ κομματιάζη τὸ ψωμί· ἔδινε στοὺς μαθητὰς κι αὐτοὶ στὸν κόσμο. Κ' ἐκεῖ ἔγινε τὸ θαῦμα ποὺ ἀκούσαμε· σὰν τὴ βρύσι, ποὺ πίνουν ὅλοι καὶ τὸ ρεῦμα τῆς δὲν τελειώνει, ἔτσι «**ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν**». Περίσσεψαν μάλιστα τόσα κομμάτια, ποὺ γέμισαν 12 κοφίνια.

Αὐτοὶ ποὺ ἔφαγαν ἦταν 5.000 ἐκτὸς «*γυναικῶν καὶ παιδίων*» (Ματθ. 14,20-21). Ἐὰν ὅμως ὑπολογίσουμε, ὅτι τὰ γυναικόπαιδα κατὰ κανόνα εἶνε διπλάσια καὶ τριπλάσια, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι **ἐκεῖνοι ποὺ ἔφαγαν τότε ἦταν 15.000 ἄτομα**.

* * *

Ἄλλ' ἀκούω τὴν **ἀντίρρηση τῆς ἀπιστίας**·

–Αὐτὰ ἦταν γιὰ «*τῷ καιρῷ ἐκείνῳ*»· σήμερα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ παραδεχτῆ, ὅτι μὲ 5 ψωμιά καὶ 2 ψάρια χόρτασαν 15.000 στόματα.

Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε. Ἄνθρωπε τυφλέ, ποὺ μάτια ἔχεις καὶ μάτια δὲν ἔχεις, **τὸ θαῦμα** αὐτὸ ποὺ διηγεῖται τὸ εὐαγγέλιο δὲν εἶνε μοναδικό· **ἐπαναλαμβάνεται** κάθε χρόνο μέσα στὴ φύσι καὶ στὴ ζωὴ. Θέλεις παραδείγματα;

- Κρατᾷ μερικοὺς σπόρους ἢ **νοικοκυρά**, μικροὺς σὰν τὸ κεφάλι τῆς καρφίτσας· τοὺς φυτεύει σὲ μιὰ γλάστρα, καὶ ἀπ' αὐτοὺς βγαίνουν πλήθος φυτὰ μὲ χιλιάδες ωραιότατα φύλλα καὶ ἄνθη. Ποιὸς ἔβαλε μέσα στὸ μικρὸ ἐκεῖνο σπόρο τέτοια θαυματουργικὴ δύναμι;
- Τὸ φθινόπωρο ὁ **γεωργὸς** σκορπᾷ ἀπ' τὸ δισάκκι του σπόρο στὰ χωράφια, καὶ σὲ λίγο καιρὸ ὁ κάμπος γεμίζει στάχυα· κάθε σπόρος ἑκατονταπλασιάστηκε! Δὲν εἶνε θαῦμα αὐτό;
- Κι ὁ **κάθε Χριστιανὸς** στὴν προσωπικὴ του ζωὴ, ἢ κάθε οἰκογένεια ὡς ἓνα μικρὸ σύνολο συμβιούντων ἀνθρώπων, ἢ κάθε κοινότητα ὡς μεγαλύτερο σύνολο, ἀλλὰ καὶ ἡ κάθε χώρα ὡς εὐρύτερη κοινωρία **ἔχουν δεῖ** στὸ παρελθὸν καὶ **μποροῦν νὰ δοῦν πάλι** στὸ μέλλον τὸ θαῦμα αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ νὰ ἐπαναλαμβάνεται – πότε· ὅσες φορές στηρίχθηκαν ἐπάνω στὶς **τρεῖς θεμελιώδεις ἐπιταγὲς τοῦ θεοῦ νόμου**. Αὐτές, ὅπως διδάσκει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο καὶ ἡ ἀγία Γραφή ἐν γενεῖ, εἶνε οἱ ἐξῆς.

α'. Πρῶτη εἶνε ἡ **ἐργασία**. Τὰ 5 ψωμιά καὶ τὰ 2 ψάρια, αὐτὰ ποὺ πολλαπλασίασε ὁ Κύριος, ἦταν καρπὸς ἐργασίας, τοῦ γεωργοῦ καὶ τοῦ ἀλιέως. Τὴν ἐργασία νομοθέτησε ἐξ ἀρχῆς ὁ Θεὸς στὸν παράδεισο ὅταν «*ἔθετο τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν*» (Γέν. 2,15). Μποροῦσε ἀσφαλῶς ὁ Χριστὸς καὶ ἐκ τοῦ μηδενὸς νὰ θρέψη

ἐκεῖνο τὸν κόσμο· θέλησε ὅμως καὶ ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν αὐτοὺς τοὺς καρποὺς τοῦ κόπου τῶν ἐργασθέντων, καὶ τοὺς εὐλόγησε. Ὁ ἰδρώτας τοῦ ἐργάτου ἔχει τὴν θεία εὐλογία.

β'. Δεύτερον, κοντὰ στὴν ἐργασία πρέπει νὰ ὑπάρχη καὶ ἡ **οἰκονομία**. Εἶνε προτροπὴ τοῦ Κυρίου, ὅπως ἐξάγεται ἀπὸ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. «*Ἔφαγον*», λέει, «*πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις*» (Ματθ. 14,20). Παρὰ τὴν ἀφθονία ποὺ εἶχαν, δὲν ἄφησαν τὰ περισσεύματα κατὰ γῆς, ἀλλὰ κατ' ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ τὰ περιμάζεψαν καὶ γέμισαν δώδεκα κοφίνια, «*γιὰ νὰ μὴ χαθῆ τίποτε*», ὅπως λέει ἄλλος εὐαγγελιστῆς (Ἰω. 6,12). Σὲ καιρὸ ἀφθονίας, λοιπὸν, ὄχι σπατάλες καὶ ἔξοδα γιὰ ἀμαρτωλὲς διασκεδάσεις, γιὰ τὴν θὰ πεινάσουμε.

γ'. Πρῶτον λοιπὸν ἐργασία, δεύτερον οἰκονομία, καὶ τὸ τρίτο –δὲν ξέρω ἂν ἐδῶ θὰ συμφωνήσατε– εἶνε ἡ **εὐλογία** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δούλευε, ἄνθρωπε, τὴ γῆ ἀπ' τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ, ἀκόμα καὶ τὴν Κυριακὴ τὴν ὥρα ποὺ χτυπᾶνε οἱ καμπάνες· πάρε γεωπόνους, μηχανές, τρακτέρ, ὅ,τι καλύτερο· ἂν ὁ οὐρανὸς ρίξη χαλάζι, ἂν τὴν ὥρα ποὺ τὰ δέντρα εἶνε γεμάτα ἄνθη φυσήξῃ ἄνεμος καὶ τὰ ρίξη ὅλα κάτω, ἂν προσβάλη τὰ κλήματα ἀρρώστια, τί θὰ πάρῃς; Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία εὐχεταὶ διαρκῶς «*ὑπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς*» (θ. Λειτουργ.). Ἄν δὲν εὐλογησῇ ὁ Θεός, ματαιοπονοῦμε. Ὅταν ὅμως σὲ ἔνα μέρος ὄχι μόνο δὲν πιστεύουν καὶ δὲν δοξάζουν τὸ Θεό, ἀλλὰ καὶ καταπατοῦν τὶς ἐντολές του καὶ βλαστημοῦν τὸ ὄνομά του, τί περιμένουμε; Χρειάζεται λοιπὸν, μαζὶ μὲ τὴν ἐργασία καὶ τὴν οἰκονομία, ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ἔχεις τὴν εὐλογία του; «*χῶμα θὰ πιάνῃς, μάλαμα θὰ γίνεταί*». Ἔτσι θὰ δοῦμε τὸ θαῦμα τοῦ εὐαγγελίου νὰ ἐπαναλαμβάνεται καὶ σ' ἐμᾶς.

* * *

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὰ **θεμέλια** ποὺ θέτει ἡ πίστις μας. Ἄν εἴστε μὲ τὸ Χριστό, καὶ στὴν ἔρημο ἀκόμη νὰ βρεθῆτε, **μὴ φοβᾶστε**.

Ἔχουμε ἀνάγκη τὸν Κύριο. **Πῶς θὰ ἐλκύσουμε τὴν εὐλογία του;** • ἄς σπεύδουμε στὴν ἐκκλησία μὲ τὴν καμπάνα • νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀνάμεσά μας ζεύγη παράνομα • νὰ ζοῦμε ὅλοι μὲ εὐπρέπεια • οἱ γυναῖκες νὰ ντύνονται μὲ σεμνότητα. Σ' αὐτὰ **παρακαλῶ νὰ ὑπακούσετε**.

Εἶθε ὁ **Κύριος νὰ σκεπάζῃ** ἐσᾶς, τὶς οἰκογένειες, τὰ παιδιὰ, τὰ χωράφια, τὰ ζῶα σας, καὶ οἱ κάμποι καὶ τὰ βουνά σας **νὰ ἔνε εὐλογημένα** διὰ πρεσβειῶν τῶν ἁγίων Πάντων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Ἀύγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2312	Κυριακὴ Θ' Ματθαίου (Μαθ. 14,22-34) 9 Αὐγούστου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἐν μέσω κινδύνων

«Κύριε, σῶσόν με» (Μαθ. 14,30)

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ ἰδρυτής, ἡ κεφαλὴ, τὸ θεμέλιο τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Ὅπως τὸ σπίτι ἔχει θεμέλιο, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει θεμέλιο, τὸν Θεάνθρωπο Χριστό. Δὲν εἶνε ἀπλῶς ἄνθρωπος ὁ Χριστός, εἶνε καὶ Θεός. Ἀπόδειξις τῆς θεότητός του εἶνε τὰ θαύματα. Πόσα θαύματα; πέντε, δέκα, εἴκοσι, τριάντα, ἑκατό, διακόσα, ἕνα ἑκατομμύριο; Εἶνε **ἀναρίθμητα τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ**. Μπορεῖ κάποιος νὰ μετρήσῃ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μετρήσῃ τὰ θαύματα ποῦ ἔκανε, κάνει, καὶ θὰ κἀνῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ὁ Χριστός, εἴτε ἀμέσως ὁ ἴδιος εἴτε διὰ μέσου τῶν ἁγίων του.

Ἔνα θαῦμα τοῦ Χριστοῦ διηγεῖται σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Ποιὸ εἶν' αὐτό;

Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε **στή θάλασσα**. Ὅπως σ' ἐμᾶς ὑπάρχουν λίμνες, π.χ. ἡ Μεγάλῃ Πρέσπα, ἔτσι καὶ στοὺς Ἁγίους Τόπους ὑπάρχει μέχρι σήμερα μιὰ μεγάλη λίμνη ποῦ λέγεται «**λίμνη Γεννησαρέτ**» (Λουκ. 5,1), ἢ «**θάλασσα τῆς Γαλιλαίας**» (Μαθ. 15,29. Μάρκ. 1,16' 7,31. Ἰω. 6,1) ἢ «**θάλασσα τῆς Τιβεριάδος**» (Ἰω. 6,1,23' 21,1). Ὅσοι πηγαίνουν νὰ προσκυνήσουν στοὺς Ἁγίους Τόπους ἐπισκέπτονται καὶ τὴ λίμνη αὐτὴ τῆς Τιβεριάδος.

Σ' αὐτὴν λοιπὸν τὴ λίμνη, μέσα **σὲ μιὰ μεγάλη βάρκα - καΐκι, μπῆκαν οἱ δώδεκα μαθηταί**. Ὁ Χριστός αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν μαζί τους· ἦταν ψηλὰ στὸ βουνό. Τί ἔκανε ἔκει; Ὅλη τὴ νύχτα **προσευχόταν μόνος** (βλ. Μαθ. 14,23).

Στὴν ἀρχὴ ἡ βάρκα ταξίδευε καλά, τὰ νερά ἦταν ἤρεμα· μετὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ καιρὸς χάλασε. Φύσηξε ἄνεμος δυνατός, σηκώθηκαν κύματα καὶ **ἡ βάρκα βασανιζόταν** στὴ μέση τοῦ πελάγους. Τὰ κύματα θέριευαν καὶ ἀπειλοῦσαν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ καταπιοῦν τὸ μικρὸ πλεούμενο. Λίγο πρὶν τὰ ξημερώματα καὶ ἐνῶ οἱ ἐπιβάτες ἦταν ἐναγώνιοι,

βλέπουν κάτι νὰ κινῆται πάνω στὰ κύματα. Τρόμαξαν. –Φάντασμα! ξεφώνισαν. Μὰ δὲν ἦταν φάντασμα. Ὅσο **πλησίαζε**, κατάλαβαν ὅτι εἶνε ἄνθρωπος· ἦταν **ὁ Χριστός!** καὶ ὁ ἴδιος τοὺς φώναξε· –«Θάρρος! ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβᾶστε» (ἔ.ἀ. 14,27). Ὁ Πέτρος, πιὸ θαρραλέος, τολμᾷ καὶ λέει· –«Ἄν εἶσαι σύ, Κύριε, πρόσταξέ με νὰ ῥθω κοντά σου πατώντας πάνω στὰ νερά». –«Ἐλα», τοῦ λέει ὁ Χριστός. Τότε αὐτὸς πηδάει ἀπὸ τὴ βάρκα, πατάει στὰ νερά, καὶ **βηματίζει πάνω στὴ θάλασσα** σὰν νὰ ἦταν σὲ ξηρὰ!

Ἐπὶ αὐτῶν βέβαια ἄπιστοι ποῦ θὰ ποῦν· **Εἶνε ποτὲ δυνατόν** νὰ περπατᾷ κανεὶς πάνω στὴ θάλασσα καὶ νὰ μὴ βουλιάζῃ;...

Μήπως ὁμως κάθε κολυμβητής, παρὰ τὸ βάρος του, μὲ κατάλληλη στάσι καὶ ἐπιδέξιες κινήσεις δὲν ἐπιπλέει στὴ θάλασσα; Μήπως ἐπίσης δὲν ἔχει βρῆ ὁ ἄνθρωπος τόσα μηχανικὰ μέσα (σωσίβια, σκάφανδρα, πτερύγια), μὲ τὰ ὁποῖα κατορθώνει νὰ κρατιέται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ; Μήπως τέλος ἡ ἀνθρώπινη γνῶσι καὶ τέχνη δὲν κατασκεύασε σχεδίες καὶ πλοῖα, ποῦ κατάφορτα ἀπὸ κόσμος καὶ ἐμπορεύματα πλέουν ἐπάνω στὰ νερά; Ἄν λοιπὸν **ὁ ἄνθρωπος κατορθῶνῃ** καὶ στέκεται ἐπάνω στὰ νερά, πολὺ περισσότερο **ὁ Χριστός, ὁ Θεός, μπορούσε** καὶ ὁ ἴδιος νὰ μένῃ ἐπάνω στὰ νερά, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλον νὰ δίνει τὴ δύναμι νὰ κἀνῃ τὸ ἴδιο. Ἔτσι καὶ ὁ Πέτρος περπάτησε καὶ αὐτὸς ἐπάνω στὴ θάλασσα καὶ δὲν βούλιαζε.

Ἄλλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ, βλέποντας τὸν ἄνεμο δυνατό, νὰ σηκώνῃ κύματα μεγάλα, φοβήθηκε, **ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ** καὶ στὴ στιγμὴ φώναξε «**Κύριε, σῶσόν με**». Ὁ Χριστός μας ἄπλωσε ἀμέσως τὸ χέρι, τὸν ἔπιασε, τὸν στήριξε νὰ μὴ βυθίζεται, ἀλλὰ καὶ **τὸν ἐπιτίμησε μὲ τρόπο ἥπιον**· «**Ὀλιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας;**», γιατί δίστασες καὶ σὲ κυρίευσε ὁ φόβος; Καὶ μόλις ἀνέβηκαν στὴ βάρκα γαλήνεψε ἀμέσως ἡ θάλασσα. Τότε ὅσοι ἦταν μέσ' στὴ βάρκα ἔ-

πεσαν στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, τὸν προσκύνησαν καὶ τοῦ εἶπαν· «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ*», **πράγματι εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ** (Ματθ. 14,30-33).

* * *

Αὐτὸ εἶνε, ἀγαπητοί μου, μὲ σύντομα λόγια τὸ θαῦμα ποῦ διηγεῖται τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Γιατί διαβάστηκε αὐτό; τί σημαίνει γιὰ μᾶς αὐτὴ ἡ περιπέτεια τῶν μαθητῶν;

Οἱ μαθηταὶ κινδύνευσαν στὸ πέλαγος. Καὶ **οἱ ἄνθρωποι κινδυνεύουμε**: ὑπάρχει ἀσφάλεια στὴ ζωὴ μας; Σηκώνεσαι πρῶι, φεύγεις ἀπ' τὸ σπίτι· ξέρεις ἂν θὰ γυρίσης; Προχθὲς ἕνας τσοπάνος στὰ Σέρβια πῆγε τὸ πρῶι στὸ κοπάδι, τὸ μεσημέρι κοιμήθηκε ἐκεῖ, καὶ τὸν βρῆκαν κοντὰ στὰ πρόβατα νεκρό. Βραδιάζει, πέφτεις γιὰ ὕπνο· ξέρεις ἂν θὰ ξυπνήσης; Μπαίνεις στ' αὐτοκίνητο καὶ ξεκινᾷς· κι ἂν στὸ δρόμο γίνῃ τροχαῖο; Μπαίνεις σὲ σιδηρόδρομο· ξέρεις ἂν θὰ ἐκτροχιαστή; Ἄνεβαίνεις στὸ ἀεροπλάνο· ποῦ τὸ ξέρεις ἂν πέση καὶ γίνῃ συντριμμία; Κινδυνεύουμε ἀπὸ κεραυνό, ἀπὸ σεισμό, ἀπὸ πείνα, ἀπὸ ἀρρώστιες, ἀπὸ πόλεμο. Κοντὰ εἶνε ὁ τρίτος παγκόσμιος, ἀπὸ μιὰ κλωστή κρέμεται ἡ εἰρήνη· κι ὁ πόλεμος θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ ὁδῶ, ἀπ' τὴ Μεσόγειο, καὶ τότε θὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ. Κι αὐτὸς ὁ πόλεμος θὰ διαφέρῃ· οἱ ἄλλοι ἦταν ἀστεία, αὐτὸς θὰ 'νε μεγάλη καταστροφή. Μήπως μέσα στὸ σπίτι γλυτώνεις ἀπὸ κινδύνους; κ' ἐκεῖ ἄλλος πέθανε ἀπὸ ἠλεκτροπληξία, ἄλλος ἀπὸ φαγητὸ μολυσμένο, ἄλλος γλίστρησε στὸ μπάνιο, ἄλλος ἔπαθε συγκοπή. Ὅπου νὰ σταθῆς, ὁ κίνδυνος παραμονεύει. Κινδυνεύουμε σωματικά, ἀλλὰ **κινδυνεύουμε καὶ ψυχικά**, κι αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ σοβαρό.

—Μὰ ὅπως τὰ λὲς **μᾶς ἀπογοήτευσες**.

Ψέματα θέλετε νὰ σᾶς πῶ; ἔτσι εἶνε τὰ πράγματα. Κινδυνεύουμε. **Καὶ λοιπὸν ν' ἀπελπιστοῦμε**; Ὁχι. Δόξα τῷ Θεῷ, ὑπάρχει Ἐκεῖνος! Ἄν δὲν ὑπῆρχε, τότε θὰ ἦμασταν ἀπελπισμένοι.

«Κι ἂν δὲν μοῦ μείνη ἐντὸς τοῦ κόσμου

ποῦ ν' ἀκουμπήσω, νὰ σταθῶ,

ἐκεῖ ψηλὰ εἶν' ὁ Θεός μου,

πῶς ἤμπορῶ ν' ἀπελπισθῶ;».

Ἐπὶ ἔτι Θεός, ἀπαγορεύεται ν' ἀπελπιστῆς, ὅσο δυστυχησμένος κι ἂν εἶσαι. Καὶ τί νὰ κάνῃς; Ὁχι, ἔκανε ὁ Πέτρος· **πὲς «Κύριε, σῶσόν με»** (Ματθ. 14,30). Ἐκεῖνος τὴ στιγμή τοῦ κινδύνου φώναξε «*Κύριε, σῶσόν με*» καὶ ὁ Κύριος ἄπλωσε τὸ χέρι καὶ τὸν ἔσωσε. Ἔτσι καὶ ὅλους μας. Γιὰ σκεφθῆτε, ἰδίως οἱ μεγαλύτεροι, πόσες φορές κινδυνεύσατε ὡς τώρα. Ἄν ζῆτε σήμερα, εἶνε διότι ἤθελε καὶ **σᾶς φύλαξε ὁ Θεός**.

Μὴν εἴμαστε **ἀγνώμονες**. Ὁ Κύριος μᾶς σώζει, μὰ ἐμεῖς εἴμαστε ἀχάριστοι, καρδιὰ ἔχουμε

καὶ καρδιὰ δὲν ἔχουμε. Ἐνῶ στὸ σκύλο πετᾷς ἕνα κόκκαλο καὶ γιὰ εὐχαριστῶ σοῦ κουνάει τὴν οὐρά του, ὁ ἄνθρωπος πρῶι - μεσημέρι - βράδυ ἀναπνέει τὸ ὄξυγόνο, στὸ στόμα ἔχει τὴ μπουκιὰ τὸ ψωμί, καὶ βλαστημάει τὸ Θεό!

Ἐπὶ ἔτι καὶ κάποιοι **εὐγνώμονες**. Προχθὲς ἦρθε στὸ γραφεῖο ἕνας ἄντρας 45 ἐτῶν ἀπ' τὴν Ἀμερική, τὸ Σικάγο, κ' ἔκανε μετάνοια. Ἐφυγε ἀπὸ ὁδῶ μικρὸ παιδί, ἔζησε ἐκεῖ 35 χρόνια. —Μικρός, λέει, πῆγαινα στὸ κατηχητικό, ἄκουγα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ κινδύνεψα. Μιὰ μέρα, στὸ ρεστοράν ποῦ ἦμουν, μπῆκαν γκάγκστερς μὲ τὰ περιστροφά. «Ψηλὰ τὰ χέρια» φώναζαν κ' ἔρριχναν μπάμ - μπάμ! Πῶς γλύτωσα; πιστεύω ὅτι μ' ἔσωσε ὁ Θεός... Εἶχε στὸν κόρφο του τὸ εὐαγγέλιο καὶ τὸ διάβαζε.

Ὅσοι ἔχουν μάτια πνευματικὰ βλέπουν ἀπλωμένο πάνω ἀπὸ τὰ σπῆτια, τὰ χωράφια, τὴ γῆ **τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ· αὐτὸ μᾶς σώζει** ὡς ἄτομα, ὡς οἰκογένειες, ὡς χωριά, ὡς χώρα. Παρὰ τ' ἀμαρτήματά μας πόσες φορές μᾶς ἔσωσε! Ἐγὼ θυμᾶμαι τὸ '42 μέσα στὴ Φλώρινα ἦταν οἱ Βούλγαροι, καὶ τοιχοκόλλησαν στοὺς δρόμους μεγάλες βουλγαρικὲς φωτογραφίες... Κατόπιν ἦρθαν οἱ Γερμανοί, οἱ Ἴταλοί. Τί ἔγινε λοιπὸν ἢ Ἑλλάδα, πέθανε; Ὁχι. Ποιὸς τὴν ἀνέστησε; Ὁ Κύριος. Ἐπὶ ἔτι καὶ κάποιοι ἀχάριστοι καὶ ἀγνώμονες, ἀλλὰ στὴν πλειονότητά του ὁ λαὸς μας πιστεύει στὸ Θεό.

Τὸ μικρὸ τοῦτο ἔθνος παρ' ὅλους τοὺς κινδύνους βαστάει τρεῖς χιλιάδες τώρα χρόνια, ἐνῶ ἄλλα μεγάλα βασίλεια χάθηκαν. **Ἡ Ἑλλάδα - μικρὴ βαρκούλα**, ὅπως ἐκεῖνη τῶν δώδεκα μαθητῶν, **ταξιδεύει μέσα στὰ ἄγρια κύματα**, ἐνῶ ἄλλα κράτη - βαπόρια μεγάλα πνίγονται - καταστρέφονται. Δὲν εἶνε θαῦμα τοῦ Θεοῦ;

Αὐτὸ βέβαια δὲν σημαίνει ὅτι ἐμεῖς πρέπει νὰ σταυρώσουμε τὰ χέρια. Ὁχι. Ὁ Θεὸς θὰ βοηθήσῃ, ἀλλὰ κ' ἐμεῖς πρέπει νὰ κάνουμε τὸ χρέος μας. **Προσευχὴ ἀλλὰ καὶ ἐργασία**.

Σᾶς εἶπα ὅτι ἀπὸ μιὰ τρίχα κρέμεται ἡ εἰρήνη. Οὐαὶ κι ἀλλοίμονο στὸν κόσμο. Θὰ γίνουσι σημεῖα καὶ τέρατα. Τότε κατὰ τὴν Ἀποκάλυψιν θὰ λέμε στὰ βουνά· Πέσετε πάνω μας καὶ κρύψτε μας ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ (βλ. Ἀπ. 6,16' πρβλ. Ἠσ. 2,10), **γιατὶ φύγαμε ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ ὄλοι**, ἄρχοντες καὶ λαός, λαϊκοί - κληρικοί, πλούσιοι - φτωχοί.

Φύγαμε μακριὰ ἀπ' τὸ Θεό, καὶ ὅ,τι ὑποφέρουμε εἶνε **συνέπειες τῆς ἀμαρτίας**. Ἐνα θὰ μᾶς σῶσῃ· νὰ φωνάξουμε κ' ἐμεῖς σὰν τὸν Πέτρο «*Κύριε, σῶσόν μας*». Καὶ **ὁ Κύριος θὰ μᾶς σώσῃ** διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2313	Κοίμησις Θεοτόκου (Λκ. 10,38-42· 11,27-28) Σάββατο 15 Αὐγούστου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Θεομητορικὴ ἀγνεΐα, ταπεινώσις, ὑπομονή

«Ἴδου γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί» (Λουκ. 1,48)

Μεγάλῃ ἐορτῇ ἔχουμε σήμερα, ἀγαπητοί μου. **Τιμοῦμε κ' ἐφέτος τὴν Κοίμησι** τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου μας, τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἡ Παναγία ἐλκύει πάντα τὴν εὐλάβεια τῶν πιστῶν. Καμμία ἀγία δὲν φτάνει τὸ ὕψος τῆς, καμμία βασίλισσα δὲν τιμᾶται ὅσο ἐκείνη, καμμία γυναίκα δὲν γνώρισε τὴ δική της δόξα.

Ἦσθε μὴ μιᾶς γενεᾶ ἀλλὰ **«πᾶσαι αἱ γενεαί»** τῶν ἀνθρώπων τὴν τιμοῦν καὶ τὴν μακαρίζουν, ὅπως προφήτευσε ἡ ἴδια (Λουκ. 1,48). Σὲ σπίτια καὶ σὲ ναοὺς τὴν ὕμνησαν οἱ πατέρες καὶ οἱ προπάτορές μας, τὴν ὕμνει στίς ἡμέρες μας ἡ δική μας γενεά, καὶ θὰ τὴν ὕμνουν οἱ γενεές πού θὰ παρελάσουν στὸ μέλλον προσφέροντας σ' αὐτὴν φόρο τιμῆς καὶ μακαρισμοῦ.

Ποῦ ὀφείλεται ἡ μεγάλη αὐτὴ δόξα τῆς Παναγίας; μήπως στὰ πλοῦτη τῆς; μήπως στὴν ἔνδοξη καταγωγὴ τῆς; μήπως στὴν κοινωνικὴ θέσι τῆς; Ἦσθε μὴ. Ἡ Παναγία δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα πού θαμπώνουν τὰ μάτια τῶν ἐπιπολαίων ἀνθρώπων. Δὲν ἦταν πλούσια· μία φτωχὴ - φτωχότατη κόρη τῆς Ναζαρέτ ἦταν. Δὲν εἶχε ἔνδοξη καταγωγὴ· ἀπὸ γονεῖς ἀσήμους εἶχε γεννηθῆ. Δὲν ἔζησε στὰ μεγάλα κέντρα.

Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ φτωχὴ, ἡ ἄσημη, ἡ ἄγνωστη, ἔγινε ξαφνικὰ ἡ πιὸ γνωστὴ, ἡ πιὸ ἀναγνωρισμένη, ἡ πιὸ σεβαστὴ γυναίκα στὸν κόσμον ἀνὰ τοὺς αἰῶνες. Ἔχει στήσει τὸ θρόνον τῆς ἀσάλευτο μέσα στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων· **εἶνε ἡ βασίλισσα τοῦ κόσμου**. Μπροστά τῆς καὶ ἡ πιὸ ἔνδοξη βασίλισσα τῆς γῆς εἶνε μία σκιά, ἕνα πελώριο μηδενικό. Μπροστά τῆς γονατίζουν βασιλιᾶδες καὶ τὴν παρακαλοῦν σὰν δοῦλοι καὶ ὑπηρέτες. Πραγματικὰ τὴν μακαρίζουν **«πᾶσαι αἱ γενεαί»**.

Καὶ τῆς ἀξίζει νὰ τὴν μακαρίζουν καὶ νὰ τὴν τιμοῦν. Ἦσθε μὴ μόνο διότι **εἶνε ἡ μητέρα** Ἐκείνου πού ἐξουσιάζει τὰ σύμπαντα, Ἐκείνου πού πραγματικὰ εἶνε **«ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων»** (Α' Τιμ. 6,15). Ἀξίζει νὰ τὴν

μακαρίζουμε ὄχι μόνο διότι εἶνε ἡ μητέρα τοῦ μεγαλυτέρου Εὐεργέτου τοῦ κόσμου, Ἐκείνου πού ἐπάνω στὸ σταυρὸ ἐπισφράγισε τὴν ἀγάπη του μὲ τὸ αἷμα του. Ἀξίζει νὰ τὴν μακαρίζουμε ὄχι μόνο διότι εἶνε ἡ Μητέρα **τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**, ἀλλὰ διότι **καὶ ἡ ἴδια ἔχει προσωπικὴ ἀξία**. Ρωτᾶτε, ποιά ἀξία;

Ἡ Παναγία, ἀδελφοί μου, εἶνε ἡ ἀγιώτερη γυναίκα τοῦ κόσμου, **ἡ ἐνσάρκωσις τῆς γυναικείας ἀρετῆς**· εἶνε • τὸ κρίνον τῆς ἀγνεΐας καὶ τῆς παρθενίας, • τὸ θυμίαμα τῆς ταπεινοφροσύνης, • τὸ πρότυπο τῆς ὑπομονῆς.

● **Εἶνε τὸ κρίνον τῆς ἀγνεΐας**. Ὡς κόρη ἡ Παναγία ἔμεινε ἡ ἀγνή καὶ ἀμόλυντος. Ὁ σατανᾶς δὲν μπόρεσε νὰ τὴν πλησιάσῃ, νὰ τὴν μολύνῃ, οὔτε στὴν ψυχὴ μὲ λογισμό οὔτε στὸ σῶμα μὲ ἀκαθαρσία σαρκός. Ἦμεινε καθαρὴ, λευκὴ σὰν τὸ χιόνι πού εἶνε στίς κορυφές καὶ δὲν τὸ πατοῦν βρωμερὰ πόδια κανενός. Ἡ Παρθένος, ὅπως γι' αὐτὴν λέει τὸ ἄσμα τῶν ἁσμάτων, εἶνε τὸ «κρίνον», πού φύτρωσε κι ἀναπτύχθηκε μέσα στ' ἀγκάθια τῆς κοινωνίας (βλ. Ἄσμ. 2,1-2), καὶ ὁμως διατήρησε ὅλη τὴ δροσιὰ καὶ ὁμορφιά του. Κανένα χέρι δὲν τόλμησε νὰ τ' ἀγγίξῃ. Γιατὶ ἡ τελεία ἀγνότης ἀφοπλίζει καὶ τὸν πιὸ βέβηλο.

Εἶνε λοιπὸν μακαρία διότι ὑπῆρξε ἀγνή· καὶ μόνο **οἱ ἀγνοὶ καὶ παρθένοι εἶνε μακάριοι**, εὐτυχεῖς, γιατί μέσα στὴν ψυχὴ τους ἔχουν τὸν οὐρανό, ἐνῶ ἀντιθέτως στὴν καρδιὰ τοῦ σαρκολάτρου φωλιάζει ὄλος ὁ ἄδης. Δὲν τὸ εἶπε ὁ Χριστός; **«Μακάριοι οἱ καθарοὶ τῆ καρδιά, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται»** (Ματθ. 5,8).

● Μακαρίζεται, ἔπειτα, ἡ Παναγία μας, γιατί εἶνε **τὸ θυμίαμα τῆς ταπεινοφροσύνης** πού εὐωδιάζει τὸν κόσμο. Δὲν ὑπερηφανεύθηκε ποτέ. Ὡ, ἡ ὑπερηφάνεια εἶνε ἡ μεγάλη ἀρρώστια ὅλων μας, ἰδίως ὅμως τῶν γυναικῶν.

Γυναίκα ταπεινὴ εἶνε εὐρημα, εἶνε ἕνας θησαυρὸς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Καὶ τέτοιος **θη-**

σαυρός ταπεινοφροσύνης βρέθηκε ή Παναγία μας. Ήταν ή «*κεχαριτωμένη*» (Λουκ. 1,28)! ή κόρη δηλαδή εκείνη, την όποία εκόσμησε όχι άνθρωπος αλλά ό Θεός με όλα τὰ ψυχικά και σωματικά χαρίσματα. Τό άποκορύφωμα ήταν ότι την αξίωσε νά γίνη «**ή μητέρα**» **του Υιού** του (βλ. ε.ά. 1,43). Μεγάλη ή τιμή, άφθαστη ή δόξα της. Όλες οι άλλες γυναίκες γέννησαν θνητούς, αυτή γέννησε τόν Άθάνατο!

Και όμως για όλες αυτές τις τιμές **δέν υπερηφανεύεται**. Δέν διαδίδει τό μεγάλο μήνυμα του άγγέλου. Τό κρατάει μυστικά μέσα της, όπως κάνουν για τὰ τιμαλφή τους όλες οι σώφρονες ψυχές. Μένει ή ταπεινή, όπως ήταν και πρίν. Ή μάλλον προχωρεί άκόμη περισσότερο σε βάθος ταπεινώσεως. Στόν άρχάγγελο Γαβριήλ, που της έφερε τό μεγάλο μήνυμα, πώς άπαντᾷ· «*Ίδου ή δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά τό ρήμά σου*» (ε.ά. 1,38). Εΐδατε πώς όνομάζει τόν έαυτό της· **δούλη**, δέν βρίσκει άλλο χαρακτηρισμό νά πη. Και τί εΐνε πράγματι ό άνθρωπος, άκόμη και ό πιό ένδοξος και δυνατός, μπροστά στό Θεό παρά ένας δούλος;

Δούλη χαρακτηρίζει τόν έαυτό της ή Παναγία μας· αλλά έπειδή έδειξε τέτοια ταπεινώσει, γι' αυτό άκριβώς ό Κύριος, ό Θεός τών ταπεινών (πρβλ. Β' Κορ. 7,6), άπό δούλη την άνέδειξε **Βασίλισσα** τών ούρανών (βλ. Ψαλμ. 44,10-16). Γιατί άδελφοί μου οι θρόνοι τών ούρανών άνήκουν στους ταπεινούς (πρβλ. Ματθ. 19,28. Λουκ. 1,52. Άπ. 3,21· 20,4). Τόν θρόνο της τόν θεμελίωσε επάνω στην ταπεινώσει· γι' αυτό και ή δόξα της εΐνε άμάραντη, γι' αυτό και την «μακαρίζουν *πάσαι* τών ανθρώπων *αί γενεαί*».

● Μακαρίζεται τέλος ή Παναγία γιατί εΐνε **τό πρότυπο της ύπομονής**. Ός μητέρα έδειξε ύπομονή μοναδική. Πέρασε και αυτή άπό τό καμίνι της θλίψεως και του πόνου, άπ' τό όποίο θα περάση έξάπαντος κάθε άνθρωπος. Δοκιμάστηκε πολύ στη ζωή της.

Ήπιε πολλά φαρμάκια. Ποιά άπ' όλα αυτά νά θυμηθοΐμε τώρα; Ό Ήρώδης ζητάει νά έξοντώση τό μονάκριβο παιδί της, και ή Μάνα άναγκάζεται νά τό πάρη νύχτα και μέσ' στό χεϊμώνα νά φύγουν πρόσφυγες στην Αΐγυπτο. Πόσες θλίψεις θα δοκίμασε και στην έξορία της, ένας Θεός τό ξέρει. Ό Ήρώδης πεθαίνει, έπιστρέφουν στη Ναζαρέτ κ' εκεί ζοΐν τη ζωή τών φτωχών ανθρώπων. Χαίρεται ή Παναγία βλέποντας τό παιδί της νά μεγαλώνη σαν βλαστάρι, μα ή χαρά δέν διαρκεΐ. Ό Ίησοΐς βγαίνει στόν δημόσιο βίο και αρχίζει τό έργο της σωτηρίας μας. Τρία χρόνια διδάσκει, θαυματουργεί, εύεργετεί τόν κόσμο. Κ' έπειτα;

Ό κόσμος, ως πληρωμή τών κόπων του, του

προσφέρει ένα σταυρό. Άλλά την ώρα αυτή του Γολγοθά **κάτω άπ' τό σταυρό** δέν βλέπω τους στρατιώτες, δέν βλέπω τους γραμματεΐς και φαρισαΐους, δέν βλέπω τόν όχλο που φωνάζει και βλασφημεΐ· βλέπω μιá μάνα, βλέπω την Παναγία μας. Ό πόσο μεγάλος εΐνε ό πόνος της! Βλέπει τό παιδί της καρφωμένο πάνω στο άτιμωτικό ξύλο. Την ώρα αυτή «μαχαΐρι δίκοπο τρυπάει» όντως, κατά τό λόγο του Συμεών, την ευαΐσθητη καρδιά της (βλ. Λουκ. 2,35).

Όντως, καμμία μητέρα δέν δοκίμασε τόν πόνο όπως τόν δοκίμασε ή Παναγία, αλλά και καμμία δέν έδειξε την ύπομονή που έδειξε εκείνη.

* * *

Άδελφοί μου όσοι έορτάζουμε την ιερά μνήμη της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, ή Μητέρα του Κυρίου μας καλεί όχι άπλώς νά της άνάψουμε κεριά και λαμπάδες, αλλά **νά μιμηθοΐμε τόν πανάγιο βίο της**. Αυτή εΐνε ό καθρέφτης της άγνότητας, της ταπεινώσεως και της ύπομονής. Σ' αυτόν ως καθρεφτιζώμαστε τακτικά όλοι, ιδίως όμως **οι γυναίκες**. Γι' αυτό προτού νά τελειώσω αισθάνομαι την ανάγκη ν' άπευθύνω λίγες λέξεις προς αυτές.

Χριστιανές **κόρες!** Μιμηθήτε την άγνότητα της Παναγίας και «*την ωραιότητα της παρθενίας*» της (Ακάθ. ύμν.). Ή παρθενία ψυχής και σώματος εΐνε τό ωραιότερο στεφάνι. Κορίτσι χωρίς τό στεφάνι αυτό, ως έχη του κόσμου τ' άλλα στολίδια, εΐνε ένα λουλούδι μαραμένο .

Χριστιανές **γυναίκες!** Μιμηθήτε την ταπεινώσει της Παναγίας. Μή λησμονείτε ότι, αν ή υπερηφάνεια της Εΐας έδιωξε τόν κόσμο άπό τόν παράδεισο, ή ταπεινώσει της Παρθένου Μαρίας μας άνοιξε πάλι τις πύλες του παραδείσου. Γυναίκα υπερήφανη εΐνε πνοή της κολάσεως που καΐει, γυναίκα ταπεινή εΐνε αύρα του παραδείσου που δροσίζει.

Χριστιανές **μητέρες**, σεΐς που έχετε παιδιά και δοκιμάζετε πολλά φαρμάκια! Μιμηθήτε την ύπομονή της Μητέρας του Κυρίου. Ζητήστε νά σας χαρίση την ύπομονή της. Και όσες φορές ή θλίψις έρχεται νά κάμψη τη μητρική σας άντοχή, αναλογισθήτε την Παναγία μας, τη μητέρα του πόνου και της ύπομονής.

Τό όνομα της Παναγίας νά έχουμε στα χείλη μας, τό άρωμα της άρετής της ως αναπνέουμε όλοι. **Άς ζήσουμε άγνοΐ, ταπεινοΐ, ύπομονετικοΐ**, για ν' αξιωθοΐμε τών άθανάτων βραβείων, τὰ όποία έλαβε ή άγνή, ή ταπεινή, ή ύπομονητική Θεομήτωρ· άμήν.

(f) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2315	Κυριακὴ ΙΑ' Ματθαίου (Μαθθ. 18,23-35) 23 Αὐγούστου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ξερρίζωσε τὸ ἀγκάθι τοῦ μίσους!

«Οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σε ἠλέησα;» (Μαθθ. 18,33)

Ωραία, ἀγαπητοί μου, ἡ **παραβολὴ** τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου (βλ. Μαθθ. 18,23-35). Δὲν τὴν εἶπε ἄνθρωπος, τὴν εἶπε ὁ Χριστὸς μας.

Ἐπῆρχε, λέει, ἕνας καλὸς **βασιλιάς** ποὺ εἶχε **πλούτη** μεγάλα. Δὲν τὰ κράτησε ὅμως μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὅπως κάνουν συνήθως οἱ πλούσιοι· μοίρασε ἀπὸ αὐτὰ καὶ στοὺς **δούλους** του. Ἔνα πρᾶγμα μόνο τοὺς ζήτησε· **νὰ ἐργασθῶν** μ' αὐτά, νὰ τὰ πολλαπλασιάσουν γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικό τους καὶ τῶν ἄλλων.

Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ἦρθε ἡ ὥρα ὁ βασιλιάς νὰ λογαριαστῆ μαζί τους, νὰ δῆ πῶς χρησιμοποίησαν τὰ ἀγαθὰ του. Τοῦ ἔφεραν λοιπὸν καὶ **ἕνα δούλο** ποὺ εἶχε πάρει **«μύρια τάλαντα»** (ἐ.ἀ. 18,24), πολὺ μεγάλο ποσό, δὲν ἐργάστηκε ὅμως ὅπως ἔπρεπε καὶ τώρα δὲν εἶχε νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ποσό. Σοῦ ἔχω δώσει τόσα, τοῦ λέει ὁ βασιλιάς· τί ἔκανες μ' αὐτά; Μὰ ὁ δούλος δὲν εἶχε πεντάρια· πῶς νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ μεγάλο αὐτὸ χρέος; Ἐπειδὴ ὅμως ὁ βασιλιάς ἔπρεπε ὀπωσδήποτε νὰ εἰσπράξῃ τὰ χρήματά του, διατάζει νὰ πουληθῇ ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιά του κι ὅ,τι ἄλλο εἶχε γιὰ νὰ σβήσῃ τὸ χρέος.

Περίεργη φαίνεται σήμερα αὐτὴ ἡ **διαταγή**· ἀλλὰ τὸν καιρὸ τῆς δουλείας, προτοῦ νὰ ῥθῆ ὁ Χριστὸς στὴ γῆ, εἶχε ὁ δανειστὴς δικαίωμα νὰ βγάλῃ σὲ πλειστηριασμό, «στὸ σφυρί», ὄχι μόνο τὰ κτήματα ἀλλὰ καὶ τὴν οἰκογένεια τοῦ ὀφειλέτου· θεωροῦνταν κι αὐτὰ μέρος τῆς ἰδιοκτησίας του, ὅπως π.χ. τὰ ζῶα του.

Ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ διαταγὴ ὁ δούλος συγκλονίσθηκε. Νὰ τὰ χάσῃ ὅλα; ἦταν φοβερό. Πέφτει στὰ γόνατα, προσκυνάει τὸ βασιλιά καὶ μὲ πόνο καὶ δάκρυα λέει· Πολυχρονεμένε μας, σὲ παρακαλῶ δός μου μιὰ μικρὴ προθεσμία, καὶ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σοῦ ἐπιστρέψω ὅλο τὸ χρέος. **Ὁ βασιλιάς** βλέποντας τὴν ἐλεεινὴ κατάσταση τοῦ **τὸν λυπήθηκε** καὶ τὸν ἀφήνει ἐλεύθερο χαρίζοντάς του τὸ χρέος.

Τί ἀνέλπιστο δῶρο ἦταν αὐτὸ ποὺ πῆρε! Ἀ-

κοῦστε ὅμως τί κάνει ἐν συνεχείᾳ ὁ δούλος αὐτὸς καὶ κρίνετε μόνοι σας τὴ διαγωγή του! Μόλις βγῆκε ἀπ' τὸ ἀνάκτορο τοῦ βασιλιά νὰ καὶ **συναντᾷ ἕνα συνάδελφό** του, ἕναν ἄλλο δούλο. Ἐκεῖνος **χρωστοῦσε σ' αὐτὸν «ἑκατὸν δηνάρια»** (ἐ.ἀ. 18,28), ἕνα μικρὸ δηλαδὴ ποσό. Τὸν πιάνει ὅμως ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ φωνάζει·

–Δός μου ὅ,τι ὀφείλεις.

Ἐκεῖνος πέφτει στὰ πόδια τοῦ πρώτου δούλου καὶ τὸν παρακαλεῖ μὲ τὰ ἴδια λόγια ποὺ εἶχε πεῖ αὐτὸς προηγουμένως στὸ βασιλιά·

–Δός μου μιὰ προθεσμία καὶ θὰ σὲ ξεοφλήσω.

Μὰ ὁ πρῶτος δούλος δὲν ὑποχωρεῖ. Ζητάει ἀμέσως τὰ χρήματα. Κ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν εἶχε, ὁ σκληρὸς δούλος τὸν καταγγέλλει καὶ **τὸν ρίχνει στὴ φυλακὴ!** Ποιὸς τὸ περίμενε;

Ἦταν εἶδαν οἱ συνάδελφοί τους, οἱ ἄλλοι δούλοι, τὰ γεγονότα αὐτά, τρέχουν καὶ τὸ ἀναφέρουν στὸν ἀφέντη τους·

–Βασιλιά, λένε, ἐκεῖνος ποὺ τοῦ χάρισες τὰ **«μύρια τάλαντα»**, ἔρριξε στὴ φυλακὴ τὸν συνάδελφό του γιὰ **«ἑκατὸν δηνάρια»**.

Ὁ βασιλιάς τὸν καλεῖ καὶ τοῦ λέει αὐστηρά·

–Πονηρὸ δούλε, ὅλο τὸ μέγα ἐκεῖνο χρέος ἐγὼ τὸ χάρισα σ' ἐσένα ἐπειδὴ μὲ παρακάλεσες· δὲν ἔπρεπε κ' ἐσύ νὰ σπλαχνιστῆς τὸν σύνδουλό σου ὅπως ἐγὼ σπλαχνίστηκα ἐσένα;

Ἐξωργισμένος ὁ κύριός του ἀναιρεῖ τὴν ἀρχικὴ ἀπόφασί καὶ **τὸν καταδικάζει** νὰ τὸν βασανίζουν ὥσπου νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του.

Καὶ ὁ Κύριος, ἀφοῦ εἶπε τὴν παραβολὴ, ἐξάγει τέλος **τὸ δίδαγμα**. Ἔτσι, λέει, θὰ κάνῃ καὶ σ' ἐσᾶς ὁ οὐράνιος Πατέρας μου, ἐὰν δὲν συγχωρήσετε ὁ καθένας στὸν ἀδελφό του ἀπ' τὴν καρδιά σας τὰ σφάλματά τους.

Παραβολὴ εἶνε αὐτὴ, ἀδελφοί μου. Ἄλλὰ, ὅπως καταλαβαίνετε, στὴν παραβολὴ ὁ Χριστὸς ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Ποιὸς λοιπὸν εἶνε ὁ βασιλιάς, ποιὰ τὰ πλούτη ποὺ διαθέτει, ποιὸ

εἶνε οἱ δοῦλοι, ποιό τὸ μεγάλο χρέος τοῦ ἑνός, καὶ ποιό τὸ μικρὸ χρέος τοῦ ἄλλου;

✓ **Βασιλιᾶς** ἀγαθὸς δὲν εἶνε ἄλλος παρὰ ὁ Θεός. Αὐτὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἔχει καὶ διαθέτει θησαυροὺς ἀπειροῦς, τοὺς ὁποίους ἀπὸ ἀγάπη καὶ καλωσύνη ἐμπιστεύεται σ' ἐμᾶς.

✓ **Πλούτη** του εἶνε τὰ ὑλικά καὶ πνευματικά ἀγαθὰ ποὺ δανεῖζει στοὺς δικούς του· ἡ γῆ ποὺ καλλιεργοῦμε, τὰ δέντρα ποὺ μᾶς τρέφουν, τὰ ζῶα ποὺ μᾶς ὑπηρετοῦν, τὰ κτήρια ποὺ κατοικοῦμε, τὰ πλούτη ποὺ ἔρχονται στὰ χέρια μας, οἱ ἄνθρωποι ποὺ μᾶς περιστοιχίζουν καὶ μᾶς βοηθοῦν. Καὶ τί δὲν μᾶς ἔχει δώσει ὁ Κύριος. Μᾶς ἔδωσε ὑγεία καὶ ποικίλα χαρίσματα, μυαλὸ γιὰ νὰ σκεπτόμαστε τὸ ἀγαθὸ, γλώσσα γιὰ νὰ τὸν δοξολογοῦμε καὶ νὰ μιλάμε θεάρεστα, χέρια γιὰ νὰ εὐεργετοῦμε, πόδια γιὰ νὰ βηματίζουμε κατὰ τὸ θέλημά του, καρδιά πρὸ παντὸς γιὰ ν' ἀγαποῦμε Αὐτὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους (γονεῖς, ἀδέρφια, φίλους, συγγενεῖς, τὸν κόσμον ὅλο, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἀκόμα). Τόσο μεγάλος εἶνε ὁ βασιλιᾶς μας καὶ τόσο μεγάλα τὰ πλούτη ποὺ μᾶς παραχωρεῖ.

✓ Ποιοὶ εἶνε **οἱ δοῦλοι**; Εἶνε ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ὅπως δημιούργησε τὰ ζῶα γιὰ νὰ ὑπηρετοῦν τὸν ἄνθρωπο, ἔτσι ἔκανε τὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ λατρεύῃ Αὐτόν, τὸν Θεό. Μᾶς ὀνομάζει *δούλους* ἢ παραβολή, γιατί κάθε ἄνθρωπος (ἀκόμη κι ὁ ἄρχοντας ποὺ ἐξουσιάζει ἕνα λαὸ ὀλόκληρο, καὶ ὁ στρατηγὸς ποὺ διατάζει ἕνα στράτευμα, καὶ ὁ ἐργοστασιάρχης ποὺ ἔχει χιλιάδες ἐργάτες), ὅλοι ἀνεξαιρέτως μπροστὰ στὸ Θεὸ εἶνε δοῦλοι. Τόσο μεγάλος εἶνε ὁ Θεός, καὶ τόσο μικρὸς ὁ ἄνθρωπος. Ὅ,τι εἶνε ἕνα σκουλήκι μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο, τὸ ἴδιο κι ἀκόμη κατώτερο εἶνε ὁ ἄνθρωπος μπροστὰ στὸ Θεό.

✓ Ποιό εἶνε **τὸ μεγάλο χρέος**, τὰ *«μύρια τάλαντα»* τοῦ πρώτου δούλου; Τὸν Θεὸ πρέπει νὰ τὸν λατρεύουμε, νὰ προσπαθοῦμε νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε. Ἐμεῖς ὅμως, ἀντὶ νὰ λατρεύουμε τὸ Θεό, λατρεύουμε τὸν διάβολο· δὲν ὑπηρετοῦμε τὸν Κύριο, ἀλλὰ δουλεύουμε στὴ σάρκα. Ἀντὶ νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε, λὲς καὶ βάλουμε σκοπὸ νὰ τὸν λυποῦμε. Καὶ ὅ,τι κάνουμε, κάθε ἁμαρτία, τὴν σημειώνουν οἱ ἄγγελοι στὰ βιβλία τοῦ οὐρανοῦ καταλεπτῶς.

Οἱ ἁμαρτίες μας δὲν εἶνε μία, δύο καὶ τρεῖς· εἶνε **πολλές, ἀναρίθμητες**, σὰν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, τὰ φύλλα τῶν δέντρων, τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς, τὶς σταγόνες τοῦ ὠκεανοῦ. Τόσο ἀμέτρητα εἶνε καὶ τὰ δικά σου ἁμαρτήματα. Γιατὶ ἁμαρτάνουμε μὲ τὴ γλώσσα (ψέματα, κατακρίσεις, ὄρκοι,

βλασφημίες, αἰσχρολογίες, κοτσομπολιά...)* ἁμαρτάνουμε μὲ τὰ μάτια, ποὺ ἀντὶ νὰ βλέπουν τὰ κάλλη τ' οὐρανοῦ, γίνονται παράθυρα ἀπ' ὅπου μπαίνει μέσα μας ὁ ψυχικὸς θάνατος (βλ. Ἱερ. 9,21)* ἁμαρτάνουμε μὲ τὸ χέρι, ποὺ μ' αὐτὸ κλέβουμε, χτυπάμε, ψευδορκοῦμε, φονεύουμε...· ἁμαρτάνουμε μὲ τὰ πόδια, ποὺ μ' αὐτὰ τρέχουμε σὲ κέντρα τοῦ διαβόλου καὶ ὄχι στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ· ἁμαρτάνουμε μὲ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά, τὸ μυστικὸ ἐργαστήριον ὅπου κατασκευάζουμε κάθε πονηρία. Ἄν καθήσῃ ὁ καθένας μας καὶ μετρήσῃ ἁμαρτήματα, θὰ βρῆ ὅτι εἶνε ὀφειλέτης τόσο μεγάλου χρέους ὅσο ὁ πρῶτος δοῦλος. Νὰ τὰ *«μύρια τάλαντα»*.

Καὶ ὁ Θεὸς τί κάνει; Ἀντὶ νὰ μᾶς δικάσῃ αὐστηρὰ καὶ νὰ μᾶς κλείσῃ στὴ φυλακὴ τῆς αἰωνίου κολάσεως, μᾶς σπλαχνίζεται, μακροθυμεῖ, περιμένει τὴ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή μας. Κι ὅταν δῆ ὅτι ἐμεῖς μετανοοῦμε εἰλικρινὰ καὶ ζητοῦμε τὸ ἔλεός του, τότε **συγχωρεῖ ὅλες τὶς ὀφειλές μας** – πόσο ἀγαθὸς εἶνε! παίρνει ἕνα σφουγγάρι καὶ σβήνει ὅλα τὰ ἁμαρτήματα, ἔστω καὶ ἂν αὐτὰ εἶνε ἀναρίθμητα.

✓ Καὶ ποιό εἶνε **τὸ μικρὸ χρέος** τοῦ ἄλλου δούλου; Εἶνε τὰ πταίσματα τοῦ πλησίον πρὸς ἐμᾶς· αὐτὰ εἰκονίζουν τὰ *«ἐκατὸν δηνάρια»* καὶ βέβαια εἶνε πολὺ λιγώτερα ἀπὸ τὶς δικές μας ὀφειλές. Τί ὄρο μᾶς θέτει ὁ Θεός· ὅταν τοῦ ζητοῦμε νὰ μᾶς συγχωρήσῃ (τὰ *«μύρια τάλαντα»*), νὰ συγχωροῦμε κ' ἐμεῖς στοὺς ἄλλους (τὰ *«ἐκατὸν δηνάρια»*). Αὐτὸ δὲν εἶνε **συμφέρον** μας; δὲν εἶνε **λογικὸ**; δὲν εἶνε **φυσικὸ**; Μᾶς χαρίζει ἑκατομμύρια, δὲν θὰ χαρίσουμε ἐμεῖς λίγες δραχμές; Μᾶς δίνει ἕναν ὠκεανὸ ἀγάπης, δὲν θὰ δώσουμε ἐμεῖς λίγες σταγόνες; Ἐὰν δὲν τὸ κάνουμε, δὲν εἴμαστε Χριστιανοί· δὲν μᾶς ἀναγνωρίζει ὁ Κύριος ὡς παιδιὰ του, μᾶς ἀποκηρύττει, μᾶς κάνει **ἀπόπαιδα**.

Ἀδελφέ μου, πρόσεξε! **Ἄν ἔχῃς μῖσος στὴν καρδιά σου**, εἶσαι μακριὰ ἀπ' τὸ Θεό. Μπορεῖ νὰ ἐκκλησιάζεσαι, νὰ προσεύχεσαι, ν' ἀνάβῃς λαμπάδες, νὰ κάνῃς λειτουργίες, νὰ μελετᾷς θρησκευτικὰ βιβλία κ.τλ.. Ἐφ' ὅσον στὴν καρδιά ἔχεις τὸ φοβερὸ ἀγκάθι, τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐκδίκησι, **ὅλα πᾶνε χαμένα**.

Ξερρίζωσέ το, γιὰ νὰ βρῆς τὴν ἀνάπαυσι τῆς καρδιάς σου, νὰ σὲ ἀγαπήσουν οἱ ἄνθρωποι, νὰ σὲ προστατεύουν οἱ ἄγγελοι· ξερρίζωσέ το πρὸ παντὸς γιὰ νὰ βρῆς ἔλεος ἀπὸ τὸ Θεὸ **τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως**, ἢ ὁποῖα θὰ 'νε φοβερὴ γιὰ τοὺς σκληρόκαρδους, ἀλλὰ χαρμόσυνη γιὰ 'κείνους ποὺ ἀγαποῦν καὶ συγχωροῦν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2318	Κυριακὴ IB' Ματθαίου (Μαθθ. 19,16-26) 30 Αὐγούστου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Εἴμαστε ἐλλιπεῖς

«Τί ἔτι ὑστερῶ;» (Μαθθ. 19,20)

Ἔνας πλούσιος νέος, ἀγαπητοί μου, διηγεῖται τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Μαθθ. 19,16-26), **πλησίασε τὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν**. Τὸν πλησίασε μὲ σεβασμό, μὲ εἰλικρινῆ διάθεσι, μὲ ἐνδιαφέρον νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸν Θεῖο Διδάσκαλο τί πρέπει νὰ κάνῃ γιὰ νὰ ἔχῃ «ζωὴν αἰώνιον» (ἔ.ἀ. 19,16).

Εἶχε ἐνδιαφέροντα πνευματικά. Θὰ ἔχε ἀκούσει, φαίνεται, προηγουμένως τὸν Κύριο νὰ κάνῃ λόγο γιὰ «ζωὴν αἰώνιον», ἢ εἶχε διαβάσει καὶ στὰ ἀναγνώσματα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὅτι ὑπάρχει **ζωὴ αἰώνιος** (βλ. Δαν. 12,2). Ἔτσι ἄναψε μέσα του τὸ ἐνδιαφέρον. Σπάνιο φαινόμενο νεαροῦ! Ἄν τις καρδιὲς τῶν νέων, τῶν περισσοτέρων, συγκινοῦν, ἐλκύουν κ' αἰχμαλωτίζουν θέλγητρα τῆς παρούσης ζωῆς, τὴν καρδιὰ τοῦ νέου αὐτοῦ τὴν εἶχε συγκινήσει καὶ ἐλκύσει τὸ ὄραμα τῆς «αἰώνιου ζωῆς».

Εἶνε ὁμως εὐκολὴ ἢ κατάκτησι τῆς «αἰώνιου ζωῆς»; Καὶ τὰ πνευματικὰ ἐφόδια τούτου τοῦ νεαροῦ εἶνε ἄραγε ἀρκετὰ ὥστε νὰ βρῇ ἀνοιχτὴ τὴν θύρα τῆς ζωῆς αὐτῆς καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ θέσι κοντὰ στὸν Κύριο;... Τέτοιες σκέψεις ἔκανε μὲ τὸ νοῦ του. Εἶχε **ἀπορία** καὶ ἔψαχνε νὰ βρῇ μιὰ ἱκανοποιητικὴ **ἀπάντησι**. Τώρα λοιπὸν ἐρωτᾷ τὸ Ναζωραῖο, τὸν Διδάσκαλο· ἔχει **ἐμπιστοσύνη** στὴ δική του ἀπάντησι, γιατί ξέρεي ὅτι ἡ ζωὴ του εἶνε ἁγία, ἔχει ἀγάπη, ἔχει τὴ δύναμι καὶ κάνει θαύματα, ὁ λόγος του μιλάει στὴν ψυχὴ. Ὅλα αὐτὰ παρεῖχαν σ' αὐτὸν τὸν νέο ἐγγύησι, ὅτι καὶ στὸ ζήτημα ποῦ τὸν ἀπασχολεῖ, τῆς «αἰώνιου ζωῆς», θὰ τοῦ δώσῃ ἀπάντησι ἐγγυημένη.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπαντᾷ·

–«Εἰ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς».

Ὁ νέος ὁμως συνεχίζει νὰ ἐρωτᾷ·

–Ποιὲς εἶνε οἱ ἐντολὲς ποῦ ὀφείλω νὰ τηρῶ;

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ὑπενθυμίζει τὰ γνωστά·

–«Τὸ οὐ φονεύσεις, οὐ μοιχεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐ ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τὸν πατέρα

καὶ τὴν μητέρα, καὶ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν».

Οἱ ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ λοιπόν, νὰ ὁ **καθρέφτης**, στὸν ὁποῖο ὁ Ἰησοῦς συμβουλεύει τὸ νεαρὸ νὰ ρίξῃ προσεκτικὰ τὸ βλέμμα τῆς ψυχῆς του, γιὰ νὰ δῇ ἂν εἶνε **καθαρὸς** ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματα αὐτά (τοῦ φόβου, τῆς μοιχείας, τῆς κλοπῆς, τῆς ψευδομαρτυρίας, τοῦ σεβασμοῦ στοὺς γονεῖς), ἂν γενικὰ εἶνε **στολισμένος** μὲ τὴν ἀρετὴ τῆς ἀγάπης πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Κι ὁ νεανίσκος μας παίρνει αὐτὸ τὸν καθρέφτη τῶν ἐντολῶν τοῦ Δεκαλόγου, ἐξετάζει τὸν ἑαυτό του, ρωτᾷ τὴ συνείδησί του, ρίχνει τὸ βλέμμα καὶ στὸ παρελθὸν τῆς ζωῆς του· καὶ μὲ χαρὰ, τὴν ὁποία δημιουργεῖ στὴν ψυχὴ τῶν νέων μιὰ αἴσθησι ἀθωότητος, ἀπαντᾷ στὸν Κύριο ὅτι τὰ τήρησε ὅλα·

–«Πάντα ταῦτα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου».

Ἐν τούτοις, παρὰ τὴν αἴσθησι αὐτῆ καὶ τὴ μαρτυρία τῆς συνειδήσεώς του, ὁ νέος δὲν νιώθει βεβαιότητα, δὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἐξασφαλισμένο γιὰ τὴν «αἰώνιον ζωὴν». Ἐξακολουθεῖ ν' ἀνησυχῇ· φοβᾷται, μήπως γιὰ κάποια ἔλλειψι, γιὰ κάποιο ἁμάρτημα ποῦ διαφεύγει τώρα τὴν προσοχή του, κριθῆ τότε ἀκατάλληλος νὰ εἰσέλθῃ στὴ χώρα ἐκείνη τῆς αἰώνιου εὐτυχίας καὶ μακαριότητος. Ξέρετε πῶς μοιάζει ὁ νέος αὐτός; εἶνε σὰν ἐκεῖνον ποῦ, ἔχοντας τὴν ἀπόφασιν νὰ ταξιδέψῃ, νὰ πάῃ στὴν Ἀμερικὴ, τὴ χώρα ποῦ ὀνειρεύεται, φροντίζει μὲ κάθε ἐπιμέλεια νὰ ἔχῃ ἐν τάξει τὸ διαβατήριό του ἀπὸ κάθε πλευρά, ὥστε νὰ μὴν τοῦ παρουσιαστῆ κανένα ἐμπόδιο ἀλλὰ μὲ ἀσφάλεια νὰ φτάσῃ καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ ποῦ ὀνειρεύεται. Μὲ τέτοια ἐπιθυμία στὴν καρδιὰ γιὰ τὴν «αἰώνιον ζωὴν», ὁ νέος θὰ κἀνῃ στὸν Κύριο μιὰ ἀκόμη ἐρώτησι, τὴν τελευταία, τὴν ὁποία σᾶς παρακαλῶ νὰ προσέξουμε κ' ἐμεῖς ἰδιαίτερως·

–«Τί ἔτι ὑστερῶ;».

Λέει, δηλαδή, στο Χριστό· Διδάσκαλε, τίς ἐντολές πού μου ἀνέφερες τίς τήρησα ὅλες ἀπό τὴν παιδική μου ἡλικία· ἀλλὰ φτάνει αὐτὸ γιὰ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν; Μήπως μοῦ λείπει κάτι ἀκόμη, μήπως ἔχω καμμιὰ ἔλλειψη, πού ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μοῦ κλείση τὴν θύρα τοῦ παραδείσου; «*Τί ἔτι ὑστερῶ;*».

Καὶ δὲν ἔπεφτε ἔξω. Καλῶς ἀνησυχοῦσε. Ἄφοῦ λοιπὸν ἐπιμένει καὶ τὸ ζητάει μόνος του, ὁ Χριστὸς θὰ τοῦ τὸ ἀποκαλύψη. Μὲ τὸ θεϊκό του βλέμμα, πού ὄχι ἀπλῶς εἰσδύει κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια ἀλλὰ προχωρεῖ καὶ ἐποπτεύει τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, βλέπει τὴν ἔλλειψη καὶ τοῦ ἐντοπίζει τὸ μυστικὸ καρκίνωμα, τὸ πάθος πού τὸν κατέχει· εἶνε ἢ **φιλαργυρία!** Μὲ κάθε σοβαρότητα λοιπὸν, μὲ τὴν θεία αὐθεντία, τοῦ λέει· «*Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι* (ἂν θέλῃς τὴν ἠθικὴ τελειότητα καὶ τὴ σωτηρία σου), *ὑπάγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῶ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι*» (ἐ.ἀ. 19,17-21).

Ἄς σταθοῦμε, ἀγαπητοί μου, στὸ σημεῖο αὐτὸ κι ἂς μὴ ἐξετάσουμε τώρα τί στάσι τήρησε ἐν συνεχείᾳ ὁ νέος. Ἄς μείνουμε γιὰ λίγο ἐδῶ καὶ ἂς σκεφτοῦμε κ' ἐμεῖς τὴν σπουδαία ἐρώτησι τοῦ νέου· «*Τί ἔτι ὑστερῶ;*».

Τὴν ἐρώτησι αὐτή, πού ἔδωσε τὴν ἀφορμὴ στὸν Θεῖο Διδάσκαλό μας ν' ἀποκαλύψη τὰ βαθύτερα ἐσώψυχα τῆς ψυχῆς τοῦ νεαροῦ – καὶ ἄρα νὰ τοῦ ὑποδείξη τὸν ἀσφαλῆ δρόμο τῆς σωτηρίας, τὴν ἐρώτησι αὐτή, ἀδελφοί μου, ἀφοῦ ἐνδιαφερόμαστε κ' ἐμεῖς γιὰ τὴ σωτηρία, ἂς τὴν κάνουμε τακτικὰ στὴ **συνείδησί μας**.

Μὴ ἐπαναπαυόμαστε σὲ κάτι ψίχουλα ἀρετῆς, πού μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου ἔχουμε τυχὸν κατορθώσει. Μὴ νομίζουμε ὅτι, ἐπειδὴ δὲν φονεύσαμε, δὲν πορνεύσαμε, δὲ μοιχεύσαμε, δὲν κλέψαμε, δὲν ἀδικήσαμε, δὲν ψευδωρκήσαμε, εἴμαστε τάχα καὶ ἐν τάξει μὲ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, εἴμαστε καλοὶ Χριστιανοὶ καὶ ἄξιοι νὰ κληρονομήσουμε τὴν «*αἰώνιον ζωὴν*». Μὴν κοιμώμαστε ἡσυχιοὶ μὲ τίς ἰδέες αὐτές. Γιατὶ καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου καὶ τόσα ἄλλα παρόμοια παραδείγματα μᾶς διδάσκουν, ὅτι καὶ σὲ ψυχὲς **φαινομενικὰ ἄγιες** ὑπάρχουν ἐλαττώματα καὶ πάθη, ἔλλειψεις καὶ κακίες, ἱκανὲς νὰ στερήσουν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὴν «*αἰώνιον ζωὴν*».

Νὰ μὴ λησμονοῦμε, ὅτι ἡ **καρδιά** τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ὁ βαθύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ζωντανοὺς κόσμους καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ καυχηθῆ ὅτι τὴν ἔχει ἐξερευνησῆ σὲ ὅλο τὸ βάθος της. Μέσα της ὑπάρχει πάντοτε κάποια

ἀκαθαρσία, σὰν ἐκείνην πού ἔκανε καὶ ἔναν προφητάνακτα Δαυὶδ, ὁ ὁποῖος εἶχε μετανοήσει εἰλικρινά, νὰ προσεύχεται στὸ Θεὸ καὶ νὰ τὸν παρακαλῆ· Κύριε, «*ἐκ τῶν κρυφίων μου καθάρισόν με*» (Ψαλμ. 18,13). Καθάρισέ με, Κύριε, ἀπὸ τὰ μυστικὰ καὶ κρυμμένα ἁμαρτήματά μου, ἀπὸ ἀθλίους καὶ ἀνομολόγητους λογισμούς, ἀλλὰ κι ἀπὸ τὰ ἐν ἀγνοίᾳ πταίσματά μου πού οὔτε κἂν τὰ ξέρω ἢ τὰ ὑποψιάζομαι.

«*Τί ἔτι ὑστερῶ;*». Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ἀρχίσουμε ν' ἀπευθύνουμε τακτικὰ καὶ εἰλικρινά τὴν ἐρώτησι αὐτὴ σὰν προσευχὴ στὸν Κύριο, τότε ἐκεῖνος, ὅπως φανέρωσε στὸ νεανίσκο τὸ πάθος τῆς ψυχῆς του, θὰ φανερώσῃ καὶ τῆς δικῆς μας ψυχῆς τίς ἀδυναμίες. Κι ἂν ρωτᾶτε, **πῶς θὰ τίς φανερώσῃ;** σᾶς ἀπαντῶ.

Ἔχει ποικίλους **τρόπους καὶ μέσα**. Θὰ τίς φανερώσῃ μὲ τὴ φωνὴ τοῦ πνευματικοῦ μας πατέρα, τοῦ ἐξομολόγου μας, τὸν ὁποῖο ἐμπιστευθήκαμε καὶ ὑπακούουμε. Θὰ τίς φανερώσῃ μὲ ἀδελφικὲς ὑποδείξεις πιστῶν φίλων μας, πού θὰ μᾶς μιλήσουν εἰλικρινά. Θὰ τίς φανερώσῃ καὶ διὰ μέσου ἐνοχλητικῶν παρατηρήσεων ἐχθρῶν μας, πού χωρὶς νὰ τὸ θέλουν μᾶς ὠφελοῦν. Θὰ τίς φανερώσῃ ἀκόμη καὶ μέσα ἀπὸ δικές μας πτώσεις καὶ σφάλματα, πού διδάσκουν καὶ αὐξάνουν τὴν πνευματικὴ πεῖρα μας. Δι' ὅλων αὐτῶν τῶν μέσων, καὶ ἄλλων ἀκόμη **μυστικωτέρων**, ὁ Κύριος μᾶς ὀδηγεῖ νὰ γνωρίσουμε καλύτερα τὸν ἑαυτό μας, νὰ δοῦμε τὰ σκοτεινὰ σημεῖα τοῦ χαρακτῆρος μας καὶ τὰ λάθη τῆς ζωῆς μας, ὥστε νὰ λάβουμε κάποια μέτρα γιὰ τὴν διόρθωσί μας καὶ τὴν πνευματικὴ μας προκοπή.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτόν, σιγὰ - σιγὰ, **θὰ τελειοποιούμεθα** συνεχῶς καὶ θὰ βαδίζουμε πάντα πρὸς τὰ ἐμπρός, μὲ σκοπὸ νὰ πλησιάσουμε πρὸς τὴν κατάκτησι τῆς αἰώνιου ζωῆς. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ὑποτεθῆ ὅτι φτάσαμε στὴν κορυφὴ τῆς ἀγιότητος, ποτέ μὴν πάψουμε νὰ προσφεύγουμε στὸν Κύριο καὶ μὲ πολλὴ ταπεινῶσι νὰ τοῦ λέμε τούτη τὴν προσευχὴ·

Κύριε, ἰδοὺ ὁ δοῦλος σου, εἶμαι ἔτοιμος. Ἐξετέλεσα τίς διαταγές πού ἔδωσες, καὶ περιμένω νέες διαταγές σου. Ποθῶ νὰ τελειοποιηθῶ στὴν πίστι καὶ στὴν ἀγιότητα, θέλω νὰ γίνω εὐάρεστος σ' ἐσένα ὅσο μὲν μπορῶ περισσότερο. Λοιπὸν «*τί ἔτι ὑστερῶ;*». **Φανέρωσέ μου τίς ἐλλείψεις πού ἀκόμη ἔχω.** «*Ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου*» καὶ «*δεῖξε μου δρόμο στὸν ὁποῖο νὰ πορευθῶ*» μὲ ἀσφάλεια (Ψαλμ. 118,18: 142,8), γιὰ νὰ εἰσέλθω στὴν «*ζωὴν τὴν αἰώνιον*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος